

TEZAUUR LITURGIC
12 DECEMBRIE
EMANUEL HRISAFIS

EGKOMIA
SF. IERARH
SPIRIDON,
EPISCOPUL
TRIMITUNDEI

ATENA, 2020

Εγκώμια εις τον εν Αγίοις Πατέρα ημών και Θαυματουργόν Σπυρίδωνα Επίσκοπον Τριμυθούντος

Ποίημα Εμμ. Χρυσάφη

Στάσις α'. Ήχος πλ. α'. Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ.

Μακαρίζομέν σε, Ἱεράρχα Χριστοῦ, καὶ τιμῶμεν τὴν
σορὸν τῶν λειψάνων σου, ὡς πηγάζουσα ἰάματα
πιστοῖς.

Μακαρίζομέν σε, Ἱεράρχα Χριστοῦ, καὶ τιμῶμεν τὴν
σορὸν τῶν λειψάνων σου, ὡς προχέουσαν ἰάσεων
πηγὰς.

Μακαρίζομέν σε, ὦ Σπυρίδων σοφέ, καὶ τιμῶμεν τὴν
ἀγίαν σου λάρνακα, δι' ἧς πᾶσι τὰς ἰάσεις χορηγεῖς.

Μακαρίζομέν σου, τὴν ἀγίαν ψυχὴν, ἣν εἰς ἄνω μετὰ
δόξης οἱ Ἄγγελοι, προσεκόμισαν τῷ πάντων Βασιλεῖ.

Μακαρίζομέν σε, τῶν Ποιμένων φωστήρ, ἐκκλησίας
ὄχυρότατον ἔδρασμα, Ἱεράρχα καὶ δογμάτων
θησαυρέ.

Τῶν πραέων τύπος, ἀναδέδειξαι σύ, καὶ πασῶν τῶν
ἀρετῶν τὸ θησαύρισμα, βασιλείας Ἱεράρχα κοινωνέ.

Ἐκ ποιμνίου ὥσπερ, τὸν Δαυΐδ ὃ σοφέ, ὁ τῶν πάντων
Ἱεράρχης καὶ Κύριος, σὲ ἀνέθετο εἰς ποιμνὴν
λογικὴν.

Τοῦ Δαυΐδ τὸ πρᾶον, μιμησάμενος σύ, καὶ τὸ
ἄπλαστον Μωσέως μιμούμενος, ἀνεδείχθης ὅλος
οἶκος τοῦ Θεοῦ.

Ζῆς καὶ μετὰ μόρον, ὥσπερ ἔφη Χριστός· ὁ πιστεύων
εἰς ἐμὲ φησὶ ζήσεται, μὴ δεξάμενος θανάτου τὴν
φθοράν.

Ἰακῶβ ἐδείχθης, πᾶσιν ἄλλος ἡμῖν, πρᾶος ὄντως
ἰλαρός τε καὶ μέτριος, Ἱεράρχης ἄκακος θεοσεβής.

Ἀβραὰμ ἐκτήσω, τὸ φιλόξενον σύ, τοῦ Αὐσίτιδος Ἰᾶβ
τε τὸ ἄμεμπτον, καὶ τὸν ζῆλον τοῦ Προφήτου Ἥλιου.

Ἐνὼχ μετετέθη, εὐαρεστήσας Θεῷ· σοῦ δὲ ὅλος Πάτερ
μετάθεσις, ὑπῆρχεν ὁ βίος, Θεοῦ εὐαρεστοῦντος.

Ἰᾶβ ἄλλος ὄφθης, σὺ Αὐσίτης σοφέ, ἄμεμπτος
ἀληθινὸς καὶ ἀκέραιος, ἀπερχόμενος ἐκ πράγματος
κακοῦ.

Πέτρου θεῖον ζῆλον, ἐκμιμήσω καλῶς· ὅθεν οὐρανῶν
τὰς κλεῖς ἔλαβες, ὡς ἐκεῖνος ὃ Σπυρίδων σοφέ.

Νοητὸς ἐδείχθης, ὠκεάνειος ῥοῦς· τῇ πλημμύρα τῶν
πανσόφων λογίων σου, κατεξήρανας αἰρέσεων πηγάς.

Ὡς ἀστὴρ ἐφάνης, ἐν Συνόδῳ τὸ πρὶν, τὸν γαυρότατον
αἰσχύνας φιλόσοφον, καὶ τὸ κράτος τοῖς πιστοῖς
παρεσχηκῶς.

Ποταμὸς ἐδείχθης, νειλοάνειος σύ, πλημμυρεῖς τῶν
σῶν θαυμάτων τὸ ἔλεος, καὶ ἰάσεις ἐπιχέεις τοῖς
πιστοῖς.

Ἄρετῶν εἰς ὕψος, ἀναβὰς ὃ σοφέ, τῷ Θεῷ
καθαρωτάτως ὁμίλησας, οὗ τῆς θείας αἴγλης
λάμπρυνον ἡμᾶς.

Τῶν κηρῶν προστάτης, καὶ πατὴρ ὀρφανῶν, τῶν
πενήτων χορηγὸς πανασοίδιμε, σὺ ἐγένου καὶ
πενθούντων χαρμονή.

Ἀπὸ τῶν περάτων, ἕως ἄκρου τῆς γῆς, ἡ λαμπρότης
σῶν θαυμάτων ἐφήπλωται, καὶ φωτίζει τὰς καρδίας
τῶν πιστῶν.

Οὐδεὶς καταφεύγων, ἐπὶ σὲ θαυμαστέ, καὶ αἰτεῖται
θεραπείαν τοῦ σώματος, ἐκπορεύεται κενὸς
θαυματουργέ.

Ἡ σορὸς ἢ θεία, τῶν λειψάνων τῶν σῶν, καθεκάστην
χορηγεῖ τὰ ἰάματα, τοῖς πιστῶς προσερχομένοις ἐν
αὐτῇ.

Κερκυραίων νῆσος, δεῦτε δράμε τανῦν, ἑορτάσαι τὴν
σεβάσμιον κοίμησιν, τοῦ σεπτοῦ σου πολιοῦχου
φαιδρῶς.

Τ

ριμυθούντων κλέος, καὶ ποιμὴν ἀληθῆς,
ἐγκαλλώπισμα Ὁσίων μακάριε, τοὺς ὑμνοῦντάς σε νῦν
ῥύου συμφορᾶς.

Κερκυραίων πόλις, νῦν χορεύει λαμπρῶς, ἐκτελοῦσα
ἑορτὴν σου τὴν πάνσεπτον, Ἱεράρχα ἐπισκόπων ὁ
φωστήρ.

Τοὺς ὑμνοῦντας πόθῳ, τὴν σὴν μνήμην σοφέ,
διατήρησον ἀτρώτους ἐκ βλάβης τε, πονηρᾶς
Ἱεραρχῶν ἢ καλλονῆ.

Κερκυραίων νῆσος, νῦν συντήρει σοφέ, σκέπε
φρούρει διαφύλαττε πάντοτε, παρακλήσεσι σεπταῖς
σου πρὸς τὸν Θεόν.

Τὴν ψυχὴν μου Πάτερ, ἐκ παντοίων κακῶν,
διατήρησον εὐχαῖς σου ἀπήμαντον, ὅπως πίσει σε
καὶ πόθῳ προσκυνῶ.

Τῆ φρικτῆ ἐν ᾧρα, ὅταν μέλλω σοφέ, εἰς τὸ βῆμα τὸ φρικώδες παρίστασθαι, εὔροίμι σε Ἱεράρχα βοηθόν.

Δέξαι μου τὸν ὕμνον, κᾶν ἐλάχιστος ἦ, κᾶν καὶ μέγα οὐ προσφθέγξαι δυνήσομαι, σὺ μοι ἔμπνευσον λόγον εἰς τὸ ἐξῆς.

Μετὰ τῆς πανάγνου, Θεοτόκου σοφέ, καθικέτευε δοθῆναί μοι ἄφεσιν, τῶν παισιμάτων καὶ δεινῶν ἀπαλλαγὴν.

Στόματι καὶ γλώσση, καὶ ψυχῆ καὶ νοῦ, καὶ καρδία τε καὶ χεῖλεσιν Ἄκραντε, Θεοτόκε ἀληθῶς σε προσκυνῶ.

Στάσις β' . Ἦχος πλ. α' . Ἄξιον ἐστί.

Ἄξιον ἐστί, μακαρίζειν σε τὸν Ἱεράρχην, ὡς τῶν θλιβομένων παράκλησιν, καὶ τῶν ἐν ἀνάγκαις θερμὸν προστάτην.

Ἄξιον ἐστί, μακαρίζειν σε τὸν Ἱεράρχην, ὡς τῶν ἀσθενούντων παράκλησιν, καὶ τῶν θλιβομένων παρήγορον τὸν θεῖον.

Ἄξιον ἐστί, μακαρίζειν σε Σπυρίδων μάκαρ, ὡς τῶν λυπούμενων παράκλησιν, καὶ τῶν κωφευόντων ταχύν τε ἰατῆρα.

Καὶ τίς ἰκανός, διηγήσασθαι τῶν σῶν θαυμάτων,
Πάτερ τὸ ἀμέτρητον πέλαγος, ἃ καὶ ζῶν ἐτέλεις καὶ
μετὰ μόρον μάκαρ.

Ἀδάμ ἐντολήν, μὴ φυλάξας τῆς Ἐδέμ ἐρρίφθη, σὺ
λαβὼν δὲ ταύτην ἐφύλαξας, καὶ τοῦ Παραδείσου
τετύχηκας θεόφρον.

Δεύτερος σοφέ, ἀναδέδειξαι Ἥλιος μάκαρ, ὄμβρους
οὐρανίους κατήγαγες, προσευχῇ σου θεία Σπυρίδων
θεοφόρε.

Ὅντως Ἰωσήφ, ἀνεφάνης Πάτερ σιτοδότης, ὄμβρον
οὖν τῇ γῆ ἐχορήγησας, ἔθρεψας πεινῶντας εἰς
εὐθήνιαν μάκαρ.

Ἄλλος Μωϋσῆς, ἀνεφάνης ἐπὶ γῆς παμμάκαρ, ράβδον
γὰρ εἰς ὄφιν πάλαι πεποίηκε, σὺ δὲ εἰς χρυσίου
μετέβαλες Σπυρίδων.

Ἐλισσαῖος σὺ, ἀναδείκνυσαι ἄλλος θεόφρον, ἔστησας
ποτάμια ρεύματα, καὶ σὸν φίλον μάκαρ διέσωσας ἐν
τάχει.

Ἐβλεψας σοφέ, εἰς ψυχῆς ἀθεωρήτους πόνους,
πόρνης μηδαμῶς προσψασάσης σου, ἐξειπὼν τὰ
ταύτης συγγνώμην ἐδώρησω.

Σοῦ τῆ ἀστραπῆ, τῆ τῶν λόγων κατέκαυσας Πάτερ,
πάλαι λῆρον ὄντως φιλόσοφον, ἐν τῆ πρώτῃ μάκαρ
συνόδῳ Νικαέων.

Εἰς ἐστὶ Θεός, τρισυπόστατος ἐβόας μάκαρ, Ἄρειον
τὸν ἄλογον ἤλεγξας, καὶ πιστοῖς τὸ κράτος ἐκύρωσας
Σπυρίδων.

Ὡ θαῦμα φρικτόν, ὡς Χριστὸς ἐπὶ Λαζάρῳ πάλαι,
οὕτω προσεφώνησας σὺ σοφέ, τὴν νεκτὰν ἐν τάφῳ καὶ
λόγον ἀπέδωκέ σοι.

Ἐπαίδευσας ποτέ, δι' αἰγὸς πλεονεξίας μάκαρ,
ἀρπαγῆς ἀπέχεσθαι πάντοτε, καὶ τολμῆσαι μήπω ἐρᾶν
τῶν ἀλλοτριῶν.

Νόσου τε δεινῆς, βασιλέως Πάτερ τετραχότος,
Κωνσταντίου ταύτης ἀπήλλαξας, σεπταῖς πρεσβείαις
πρὸς Κύριον Σπυρίδων.

Γνώσας μαθητοῦ, Τριφυλλίου ἐν τοῖς βασιλείοις,
βλέποντος ποτέ καὶ θαυμάζοντος, ἔλεγες Σπυρίδων τί
τὰ κενὰ λογίζῃ;

Βάρβαρος γυνή, προσεποῦσα τοῖς ποσί σου μάκαρ,
ἦτει τοῦ παιδὸς αὐτῆς ἀναβίωσιν, παρακρήμα δ' αὖθις
ἐζώσας Σπυρίδων.

Ἔσχες ἐν φαιδρῷ, σοῦ τῷ σχήματι Ἀγγέλους Πάτερ,
σοὶ συλλειτουργοῦντας καὶ ψάλλοντας, ὅτε ἀπεδίδως
Κυρίῳ τὰς εὐχὰς σου.

Σοῦ τῇ κεφαλῇ, ἐναπέκειντο ψεκάδες Πάτερ, ὥρα τῇ
τοῦ θέρους καὶ καύσωνος, τιμὴν ὑπερτέραν δηλοῦσαι
Ἱεράρχα.

Δόξαν τε κενὴν, καὶ ὑπέροφρυν φθογγὴν Λευΐτου,
μάκαρ πληκτικῶς ἀπεκώφωσας, ἔσχατον δὲ πάλιν
ἔλυσας Ἱεράρχα.

Γυναῖκα ποτέ, μοιχευθεῖσαν καὶ μὴ δεχομένην, τὴν
ἐξομολόγησιν πάνσοφε φεῦ! ἐπιτήμησας παρέδωκας
θανάτῳ.

Ἦλεγξας σοφέ, κακοδόξων τὰς αἵρέσεις Πάτερ,
ἄγαλμα δὲ τούτων συνέτριψας, προσευχῇ σου θεία
Σπυρίδων θεοφόρε.

Ἐπρεπεν ἡμῖν, ὡς ὁ θεῖος ἀνεβόα Παῦλος, τοιοῦτος
Ἀρχιερεὺς Ὅσιος, ἀμίαντος πρᾶος καὶ ἄκακος
Σπυρίδων.

Δέσποινα σεμνή, Παναγία Θεοτόκε Κόρη, Σὲ
καθικετεύω καὶ δέομαι, μὴ με ἀπορρίψης ἀπὸ τοῦ σοῦ
προσώπου.

Στάσις γ' . Αἱ γενεαὶ πᾶσαι.

Αἱ γενεαὶ αἱ πᾶσαι, μακαρίζομέν σε, Σπυρίδων
θεοφόρε.

Σὲ μακαριοῦμεν, τῶν Ἀρχιερέων, κειμήλιον τὸ θεῖον.

Ἄγγελος ἐφάνης, ἐπὶ γῆς τρισμάκαρ, οὐράνιος
θεόφρων.

Φίλος ἀνεδείχθης, γνήσιος τοῦ πάντων, Θεοῦ
θαυματοφόρε.

Ποτάμια ρεῖθρα, ἔστησας Σπυρίδων, σῆ πρὸς Θεὸν
δεήσει.

Νεκροὺς εἶ ἀναστήσας, τῇ προσευχῇ σου μάκαρ, ὡς
τοῦ Θεοῦ θεράπων.

Ἱεράρχα Πάτερ, Σπυρίδων θεοφόρε, σῶζε τοὺς σὲ
ὑμνοῦντας.

Τοὺς εὐρύθμους ψάλτας, τῆς σῆς ὑμνωδίας, φύλαττε
εἰς αἰῶνα.

Δέσποινα Παρθένε, μετὰ τοῦ Ἱεράρχου, σκέπε τοὺς σὲ
ὑμνοῦντας.

Ἔτερα. Ἰδιόρρυθμα. Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν Ἱεράρχην, μακαρίζομεν πάντες οἱ εὐσεβεῖς ὡς
θεράποντα Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Σὲ Θεοῦ θεράπων, μακαρίζομεν πάντες οἱ γηγενεῖς ὡς
μεσίτην πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν.

Σὲ δοξάζει μάκαρ, ὁ τῶν πάντων Ἱεράρχης καὶ Θεός,
ὡς δοξάσαντα ἐν πᾶσιν αὐτόν.

Σὲ Σπυρίδων μάκαρ, μακαρίζει τῶν πιστῶν ἢ πληθὺς,
ὡς μακάριον ποιμένα καὶ καλόν.

Θάλασσα ἐδείχθης, τῶν θαυμάτων ξένη ὄντως σοφέ,
καὶ βραβεύεις πᾶσιν ἴασιν νῦν.

Σὺν Ἀγγέλοις ᾄδων, τὸν Τρισάγιον ὕμνον τῷ ποιητῇ,
τῶν τιμώντων σε μνημόνευε σοφέ.

Θεόφρων Σπυρίδων, καίροις ἄνω ἐντροφῶν τοῖς
ἀγαθοῖς, οἷς χαρίωσον καὶ ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς.

Ἔτερα. Ἦχος γ'.

Τὸν Ποιμένα τὸν μέγαν, τὸν ἐκ τοῦ ποιμνίου,
Σπυρίδωνα τὸν θεῖον, ὑμνήσωμεν συμφώνως.

Τῶν Ἀρχιερέων κρηπίς ἀνεδείχθης καὶ στύλος
εὐσεβείας, Σπυρίδων θεοφόρε, πτωχῶν δὲ

πλουτοδότης.

Συνόδω τῇ πρώτῃ, σὲ Θεὸς δοξάζει, Ἄρειον τὸν ἄνουν,
μωραίνοντα σοῖς λόγοις, Σπυρίδων Ἱεράρχα.

Ἡ σορὸς τῶν λειψάνων, βρῦει καθ' ἐκάστην, ἰάματα
Σπυρίδων, τοῖς πίστει προσιοῦσιν, ἐν τῇ θερμῇ σου
σκέπη.

Θαυμάσιε Σπυρίδων, δέξαι μου τὸν ὕμνον, καὶ
βράβευσόν μοι χάριν, ἐξ ὕψους θεοφόρε, ἵνα σὲ
μακαρίζω.

Ἔτερα. Θεοτοκία.

Ἀκατάφλεκτε βάτε, ἀλατόμητον ὄρος, πόλις τοῦ
μεγάλου Βασιλέως, καῖρε Κόρη.

Βάτον καιομένην, καὶ μὴ φλεγομένην, προεώρα
πάλαι, Μωϋσῆς ὁ θεόπτης, ἐν τῷ Σιναίῳ ὄρει.

Γῆν τὴν παναγίαν, τέξασαν ἀσπόρως, ἄσταχυν τὸν
θεῖον, Χριστὸν τὸν ζωοδότην, ὑμνήσωμεν ἀπαύστως.

Δέσποινα Παρθένε, Μαρία Θεοτόκε, μετὰ τοῦ
Ἱεράρχου, Σπυρίδωνος τοῦ θείου, φώτιζε τοὺς Σὲ
ὑμνοῦντας.

Πυρίμορφε σύλε, όλόφωτε λυχνία, λαβίς
άνθρακοφόρε, καί Σκηνή καί Πόκε χαΐρε.

Ζωηφόρε πανύμνητε, ζώωσόν με μόνη, ή πρόξενον
τεκοῦσα, ζωής τής άϊδίου, ίνα Σε μεγαλύνω.

Όδηγήτρια πάναγνε, ρῦσαι πάσης βλάβης, τó λάχος
τοῦ Υίου Σου, βαρβάρων τών άθέων, Σοί γάρ έλπίζει
μόνη.

Χαίροις θρόνε πυρίμορφε, χαίροις στάμνε θεία, καί
κλίνη καί λυχνία, χρυσόμορφε καθέδρα, χαίροις καί
πάλιν χαίροις!

Τήν άνερμηνεύτως Κόρην, τόν ένα τής Τριάδος,
συλλαβοῦσαν καί άποτεκοῦσαν, λόγοις Προφητῶν τε,
ύμνήσωμεν συμφώνως.

Ή φωτός δοχεΐον, τοῦ ένυποστάτου, λάμπρυνον
ψυχής μου, καί σώματος τās κόρας, ίνα Σε
μεγαλύνω.

